

ה ו ש ע

(פואמה)

ב.

במשמחה-קרואים, במוצאי
חג-אביב, שנית נקרתה
להושע דמות-ההוד שובתו. –
שבועים ימים זחלו
אין-אור, אין-גיל; כעמק עכור –
בית-עקד: היא לא נראתה!
ועקבות נעליה קטנות,
בעמקי לבו נהרתו,
לא נודעו, טופסות, ביציע.
אך בוש את פי-הפהן שאול
לגמרי, גם עוד חש בהאבק
בלבבו שפקי: "רום או תהום?"
ונשאר, פלשון המאזנים,
באמצע תלוי, מבלי גיד.
אך פי לנשף-רעים נקרא,
בגישועים גם וכהנים –
כרגע רזם לו לבבו:
"הן פתח-תקנה שם... קום לך!"
ולא רמהו: בקהל קרואים,
על יד שלחנות מלאים טוב
וגביעים, בין גם יתאדם. –
בקצה האולם נגלתה
לעיניו, כמו לעיני צולל –
מזהירה פנינה בתחמית-גם.
הדמות הנאווה, בקשה נפשו;

והוא, למורת-רוחו, ראש
 לבני-השועים הושיבוהו.
 הקרואים סביבו סאָגנים,
 מרמים את גביעיהם: - לחיי
 מלכנו! — אז בף ימחאו,
 ומלאום שגית יין נוצץ.
 והתעוררו, וקערו:
 - אנחנו על שמרינו קופאים,
 ומה המלך יעשה
 לכף-עב קל, מצפון עולה?
 אין טוב מפרות, בעוד מועד, ברית
 את מף הגדיבה, האדירה".
 בעז אגרופים נחתו
 על השלחנות, וקם שאון,
 עד אמות-ספים רעשו — —
 אך לב הושע לא להמה,
 ועינו אל הפנה, דביר-
 הדבירים, באי-מנוחה יעיה
 לרנעים, עת עם לבו דן:
 היגש שמה, אם לא יגש?
 עני: - לגשת! החליט.
 ויקם, פלו — כבערפל,
 בו דמות רק אחת לוחטה.
 כבחצי-גרון ישבו סביבה
 מבני-הנביאים פוחזים,
 איש פוטו בידו המורמת:
 והיא — בסגורים פלם תך
 בזיקי-זהר, אור עיניה.
 ויגש חיש בצעד-און,
 נשוא און-פלאות זר ואדיר.
 ראיהו — כן השתוממו
 כל בני-הנביאים, מה פערו:
 אך נהרו פני בת-החן,
 וליד-מינה יושב בחור,

והוא שוֹחֵרָה : בְּמִשׁוֹבַח-צָחוּק
 שְׁלַחְתָּהּ, וּבַהוֹד-מְלָכוֹת מְקוֹם
 עַל-יַד יְמִינָה הַחֹמָה
 לְהוֹשֵׁעַ. וְהִיא מְלוֹא-הָעָרֵב
 שִׁחְתָּם. בְּלֵה שִׁירַת-רָךְ.
 וּבְאִתְּרִית-הַמְשָׁתָה, קְרוֹאִים
 כִּי אִישׁ מֵרַעוּ נִפְרְדוּ,
 עֵינַיִם וְהִלּוּמֵי-יָיִן. —
 מִבֵּינֵי הַקְּהָל חִמְקוּ דָם
 הוֹשֵׁעַ וְגֹמֵר, וַיִּשְׁמֹו
 פַּעַמֵיהֶם דְּרָךְ תִּכְלַת-לַיִל.

לְסָקוֹד אֶת מְמַלְכוּתֵי יִצְחָק
 הַסְּהַר בֵּין עַבְיָבֵי-שֵׁשׁ :
 כְּנָסִיד עֲדִין טוֹב-הָעֵינַן,
 בְּצַעֲדַת-רָךְ בְּרַחֵב שֵׁט.
 נִרְדָּמָה בֵּית-אֵל, שְׁנָרוֹת-פְּרוֹשִׁים
 בְּרַחוּב-הַמְקַדָּשׁ : תִּקְעוּ
 צְמָרוֹת שְׁחֹרוֹת פְּרוֹם-לַיִל חוֹלָם :
 בְּתִכְלַת-מַעְלָה יִסְבְּלוּן.
 אִין גִּיד, אִין זֵיעַ. כִּק הַשׁוֹמְרִים-
 בְּלִילוֹת זֶה לָזֶה יִקְרָאוּ :
 כְּשִׁיר הָאֶחָד מִנְּגִינָתוֹ
 חֲרִישִׁית—שְׁנֵי יַעַן לָהּ.
 וּבֵינֵי הַשְּׁדָרוֹת, אֲרָכִי-צִלְלִים,
 הוֹשֵׁעַ וְגֹמֵר עוֹבְרִים אֵט,
 כְּבִנְיָ-בְרוֹשׁ רָמִים : יֵשׁ—מִדְּבָרִים.
 וַיֵּשׁ—בְּמַתְק דוּמָמִים.
 מִסְפָּרָה גֹמֵר לְהוֹשֵׁעַ
 מֵה רַבּוֹת נִשְׁשָׁה נִכְסָפָה
 אֶל לִילוֹת-אוֹר, בְּהִזְרִיחַ סֵהַר
 אֶת בְּתֵי עִיר-מֹלְדָתָהּ.
 חֲתוּמִים שָׁם יָמֵי יְלֻדוֹתָהּ ! . .
 אִזּוּ יִשְׁבוּ עָלַי אֲבֹן-צָחוּר,

וְגַמְרֵךְ שֶׁקָעָה בְּזִכְרוֹנוֹת.
 מֵה מָאֵד אָבִיָּה אֶהְבֵּה!
 לוֹ אֶהְבֵּתָה גַּם לְאַתָּה.
 אֵךְ לֹא לְאַמָּה—עַד הַיּוֹם.
 הֵן אֲמָנָם אִמָּה טַפְחָה אוֹתָהּ,
 מִמְּנָה מְאוֹם לֹא מְנַעָה:
 מִצְעָצוּעַ וְעַד כָּל מַלְבוּשׁ—
 אֵךְ לֹא לְרוּחָה שָׁמָּה לֵב.
 פַּח־נְדִיב הִיְתָה אִמָּה, אוֹלָם
 אָבִיָּה—מָךְ, בֶּן דִּלְת־עָם.
 וַיְהִי בְנֵעוּרָיו שְׁכִיר, רִכָּב
 בְּבֵית הַשׁוּעַ נְגִיד־הָעִיר—
 וְהוּא אֲדָמוּנִי-לְחַיִּים
 וְאִיתָן-גֹּ-וַתְּחַמֵּד
 הַבַּת, בַּת-שׁוּעַ, הַיִּסְהַפְיָה
 בְּסַתֵּר יַפְעַת-תְּאֲרוֹ,
 וַתִּמְשָׁכֶהוּ בְּחִבְלֵי-קַסְמָה
 וַתְּלַבֵּשֶׁהוּ מִכְּלוּל-הוֹד,
 וְאֵל אָבִיָּה הִבִּיאָתָהוּ
 וַתֹּאמֶר: “בְּחִיר-לְבָבִי זֶה”.
 וְכִי נִמְכְּרָה סַעֲרַת-תְּרוּנוֹ
 עַל רֵאשׁוֹם-הַיָּא, בְּלִי חַתָּת,
 בֵּית-דוֹדָה הִלְכָה, לוֹ דוֹדִיָּה
 נְחֻנָּה. אֵז רֵאשׁ זָכָף אָב,
 וַיִּקַּן בְּקִצְהָ-עִיר לְחַתְּנוֹ
 גֶּן-תְּאֲנִים, וְהָיָה לְהַחְיוֹת
 אֶת נַפְשָׁם. אֶפְסֵי כִי בְּמִשְׁךְ—
 הַיָּמִים אִמָּה נְחַמָּה
 עַל כִּי, בְּאוֹלָתָהּ, זִנְחָה חַיִּים
 בְּתַעֲנוּגוֹת. קִשְׁתָּה
 מֵאֵז עָלֶיָּה מְנַת-גּוֹרְלָהּ,
 וַתִּכְבֵּד יָד עַל בְּעָלָהּ
 וְתָהִי, כְּמֵאשִׁימָה אוֹתוֹ,
 מִתְעַמְרָה בּוֹ. וְהוּא, הַטּוֹב,

התמים, הִיָּה כַּמְכִיר תְּמִיד
עוֹנוֹ זֶה, כִּי רַב מְגִשׁוֹא ;
וַיִּתֵּן לֵב אֶף אֶל חִלְקָתוֹ,
עַל כְּפֹרוֹת-דָּבְלִיו אֶף לְשָׁקוֹד.
אֶף אָמָה כָּל הַיּוֹם תִּתְיַפֶּה,
וּבֵאִין לָהּ עֵתָה אַבְנֵי-חַן -
בְּאַבְנֵי שָׂוֵא וּזְכוּכִית תִּשְׁפִּיק.
כֹּה גַם לְבַתָּה תַעֲשֶׂה,
וּכְפֹסֶל הַדֶּר תַּעֲטֹרָנָה -
אֶף לֹא לְרוּחָה שָׁמָה לֵב. -
עוֹד רְבוֹת, רְבוֹת סִפְרָה גָּמֵר
בְּגִלְוֵי-לֵב. הוֹשֵׁעַ, גִּסוּף
שְׁקָרוֹן, קָסֵם, דוּמָם הַקָּשִׁיב
לְקוֹלָהּ עֲמוֹק, מַעֲיֵן-שִׁיר.
הַסֵּהר עָלָה מִבֵּין עֲבָיִם
מִקְדָּם, מַעֲטִיר לְהָר,
כְּכַתְר־שֶׁהֶם בְּרֹאשׁ יַעַר,
עַל אַפֶּק מֵאַפִּיל כְּקִיר.
וְהוֹשֵׁעַ צוֹפֶה כְּהַ, מִשְׁתַּאֲהַ,
וְנִדְמָה לוֹ : בְּכָל עֶשֶׂר-לַיִל
רַב אֹר וְרָזִים-אֵין כְּמוֹהָ
רְבִיתִי זֶהֱר פְּנִיגַת-רְזוֹ.
וַעַת רַבָּה צָלְלוּ בְּנִבְכֵי-
הַתְּכַלֵּת, כְּמוֹ בְּדַבִּיר־חֵלוֹם -
עַד הָעִיר אוֹתָם קוֹל הַשׁוֹמֵר-
בְּלִילוֹת : רַבּוּ הֵן פִּיּוֹם
הַפּוֹחֲזִים, גַּם רַבּוּ ; אָפֶס
כִּי לָךְ לֹא נֶאֱוָה, וַעֲרָה,
לְאַחַר שָׁבֵת כֹּה ו'. יַעוּרוּ-
וְהִנֵּה סֵהר נֶעְלָם,
וְרוּחַ קְרִירָה, רְנַת טַל-בְּשָׁמִיִּם,
כְּכָר מִשֵּׁב בְּעוֹלָם מַחְוִיר.
אִזּוּ בֵּיתָה גָּמֵר פַּעֲמִיָּהֶם
יִשׁוּבוּ אִם וְכוֹנְנוּ,

שפורים, ולא עֲבָרָם יִין,
עֵיפִים—וּמְתָרֻנְגִים.

מֵאֵז בֵּית-גֹּמֵר בְּכָל שָׁבוּעַ
הוֹשֵׁעַ יִפְקֹד. בְּקִצֵּה-עֵיר
הִפְהִן שְׂאֲרָם נִתַּן לְמוֹ
בֵּית-חֲמֹר קָטָן, שְׁפֵל, דָּל.
לָהּ וּלְהוֹרִיָּה—קָנִים שָׁנִים :
הַמְרֹזֶח—בּוֹ הִתְגַּרְרוּ
הוֹרִיָּה, וְהֵצֵר—לְגֹמֵר.
צַר חֲדָרָהּ, אֵךְ גַּם מְאִיר, חֵם ;
וְעַל חִלּוּנֵי מִסְךְ קָטָן
קְרוֹיעַ מְעֻט, אֵךְ מִבְּהִיק-צָחוּר.
אֵת פְּנֵי הוֹרִיָּה עוֹד לֹא רָאָה ;
אֵךְ כִּי הִדְלֹת נִפְתְּחָה
לְפָנָיו פְּעַם—בְּעַד הַחַיִּץ
לוֹ שְׁתֵּי עֵינָיִם נוֹצְצוֹ,
וְרֹאשׁ-שִׁיבָה פְּרוּעַ-הַתְּלָתְלִים,
כְּרֹאשׁ-מְכַשְׁפָּה, נִגְלָה רֵם,
וְאִם בְּסִגְי־אֵם—כְּפָנָי גֹּמֵר—
עוֹד עֹקְבוֹת-יִפִּי נִשְׁאָרוּ.
בְּעֵינַי־נִשְׁוֹף בּוֹ הִצִּיצָה
בְּתַמְהוֹן-זַעַף, פִּיהָ נֶעַ
כְּלוּחֶשֶׁה הַשְּׁבַעַת-קִלְקֵלָה ;
וּכְחֻזְיוֹן-לִילָה, גֹּ הָרֹאשׁ. —
וּכְאִימָה נִפְלָה עַל הוֹשֵׁעַ,
וְכָל עֲצֻמוֹתָיו רְחִסוּ.
אֵין חִבְלֵי-אַהֲבָה, זֶה־בְּמַגֵּעַ
בֵּין אֲב־וָאֵם וּבֵין הַבֵּת.
הָאֵב—שְׁכִיר־יוֹם, בְּעֵנָיו אוֹבֵד.
מְחִיזָהּ גֹּמֵר מוֹצָאָה
בְּדָבִיר, בְּשִׁרְתָּהּ אֵת פְּנֵי קְדוּשׁוֹת.
וְהָאֵם בְּלֹאט מְקַלְלָה.
כְּמֵאֲרָה נָחָה עַל הַבַּיִת,

והושע בנפשו דן, גם דן :
האם לא נבגעה המארה
בנפש-גמר לשחיתה ?
אך מדי בא אל חדרה קטן -
וחם לו, והרגיש כמו בקן.

יום אחד, פהרימו ידו
לדפוק בדלת-בעד החור
לאזניו נשא קול צעקה
ומטר חרפות, תמטיר אם
על גמר, וקללות-דראון ;
ועולה קול הבת, כאוב.
ויאמר לחמוק חרישי-
אך כבר רגלתהו עין בת-אור
ותפתח לו, ועיניה, אדמו
מדמעות, חיש-קל מחתה.
ולא שאל דבר. הביאתהו
אל חדרה, ועל סנייה שחוק
ודמע, כערב אור ורביבים
על דשא רענן, יזרחו :
"מאמי-המתה-זאת מנת-חלקי :
כל שכרי לא נתתי לה".
וסני הושע נפל, לבו
בי מלא כעש, רחמים
ובזו גם יחד. רגע אחד
לו קול בנפשו לחש : "ברח
בעוד מועדו" אפס בי קול חזק
מזה : "השאר" נתן צו.
ויהי מתאמץ מתהום-נפשו
מעינות-יפי העביר,
בשיחתו, אל תהום-נפש גמר -
וכתם-צל מלכה דלות.
אך פי בחם-דברותיו שוה
על אל ועל קדושו רוקמות-

תסארת מאשר בלבבו,
 לקדש נפשה מגי חל, —
 היא מלאה צחוק מר את פיה :
 "באל אני לא אאמין !"
 ותוסף רחת : "לא אאמינה
 גם בך, הטוב, הנעלה !
 ככל הגברים אהה. בלכם,
 ידעתי, אחד חשקכם..."
 ויהי כה רב במאור-פניה
 גם יאוש מר, גם לעג דק :
 ולב-הושע נלחץ נלחץ
 מרחמים על ילדה, שה,
 במדבר-חיים תתעה, תאבד,
 באין מורה-דרך, בודדה.
 ניו מלבו זרם-חמלה,
 וישאל : "האלמדך קרא
 בספר-אלהים ז" — "למדני ז"
 ענתהו בצחוק-לעג קל.

(המשך יבוא)

שמעון גינצבורג